

Gyomrok és elnökök

2012 január 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Kezdődött azzal, hogy Stumpf András, a Heti Válasz újságírója cikket tett közzé Sólyom László ürügyén. Odaüzent a Népszabadságnak, hogy mostani születésnapján ne dicsérgessék, ne sajtóítsák ki Sólyom Lászlót, mert a volt elnök a Heti Válasz és az ? személyes h?se.

Tegnap Tóth Ákos válaszolt a Népszabadság online oldalán a sokatmondó Stumpf András gyomra című írással, és némiképp meglepően arra a következtetésre jutott, hogy Sólyom László az a hűsük is, Stumpf tehát ne hazudozzon itt („akár tudatlanságból, akár szándékosan”) mindenfelét, és egyébként is – írja még a szerző – bár gyakran bírálták a múltban Sólyom Lászlót, de olyankor is tisztelték, és nem csak a posztja miatt.

Hogy a felek közül kié Sólyom László, arról vitatkozni is felesleges. A Heti Válaszé mindenképpen. Következésképpen kiálltak mellette az első pillanattól, és távozása óta sem rejtik véka alá, hogy alkalmasnak találták volna a folytatásra. Ez tehát nem is kérdés, arról viszont érdemes elgondolni, mióta szereti a Népszabadság ennyire a volt államfőt.

Maga Tóth Ákos leplezi le a népszabadság üzemeltetőit, amikor cikkébe linkeli Nagy N. Péter 2005-ös írását, és azt állítja, hogy lapja ebben a vezércikkben „érvelt Sólyom László elnökké választása mellett”. Én olvastam a bátor, nagy író, korát megelőző vezércikket (milyen sokatmondó mellel, hogy eredeti címe még kérdőjelesen: A tökéletes utazó indulhat; de 2012-es citátumakor Tóth már lefelejt a kérdőjelet, és miután a kétség nem ugyanazt jelenti, az írásjelek önkényes használatát bevezető jelenséget bátran elkeresztelhetjük népszabadságizmussal). Egy vak hangot nem találtam ebben a cikkben arról, hogy a Népszabadság Sólyom megválasztását sürgetné, a legkeményebb állítás a következő: „Megtörténhet, hogy Gönczöt éppen Sólyom váltja a köztársasági elnöki székben, írtam az alkotmánybíró visszavonulásakor, 1998-ban. Nem volt igazán eredeti a feltételezés, de a cikk alatt csak egyetlen aláírás szerepelt. A mostani felhívás százszor több szignóval jelent meg. Ez azonban semmit sem mond az esélyekről” – amiből világosan kiderül, hogy a Népszabadság 2005-ben még úgy vélte, a meccs korántsem lejátszott.

Én is barangoltam egy kicsit a világhálón, és megtaláltam Debreczeni József 2007-es cikkét, amelynek a sokat próbált szerző nem mondjuk a Tiszteletvallomás az államelnök úrról címet adta, hanem ezt: Elnök vagy király. Ebben Debreczeni nagy komolyan arról elmélkedik, hogy Sólyom imádja a monarchiát, neki is van fűbírója, hoppmestere, kamarása, jó lesz tehát vigyázni ezzel az emberrel, mert a végén még eltörlő itt nekünk a köztársaságot.

És ez a hagymázos íz nem a Heti Válaszban, hanem a Népszabadságban jelent meg.

Azt készsággal elismerem, hogy 2010-ben már jajveszékelő hangnemben siratták a sólyomi éveket a népszabadságosok, de tét nélkül nem olyan elegáns, mint felkarolni az elnökségre esélytelen közéleti embert. Mert

a Heti Válasz, de akár a Védegylet vagy a Fidesz–KDNP nem úgy támogatta Sólyom jelölését, hogy biztos befutó lett volna. Akkor és ott – emlékezzünk csak a parlamenti felállásra – mindössze az volt a kérdés, akad-e megfelelő közös jelöltje az MSZP-nek és az SZDSZ-nek. Nem akadt, így futott be az ellenzék jelöltje. Ha az MSZP nem ragaszkodik Szilihez, bizonyosan nem Sólyom Lászlónak hívják a rendszerváltozás utáni harmadik államfőt.

A Népszabadság eljárása rávilágít az úgynevezett baloldali értelmiség gyermekded, de nem éppen hatástalan módszertanára. Van valaki, akit egyébként ki nem állnak, de legalábbis erős politikai kétségeik vannak a működéséről. Aztán amikor az illető lelép a színről, akkor a rájuk jellemző érzelmi izgásgalaggal agyonszeretik. Antall Józsefről elképesztő dolgokat írtak le ugyanazok az emberek, akik a halála után váratlanul felfedezték benne a nagy államférfit. Ugyanazok, akik korábban zsarnoknak, horthystának, gőgösnek nevezték, sőt kemoterápiás kezelése idején sem fukarkodtak a gyalázkodó jelzőkkel, ma már Antall József tisztelői. Holtában.

A sort hosszan folytathatnánk Nagy Imréről egészen Boross Péterig – ez utóbbi úr a hóbagolyozástól az aláértékes napkeltés hízelkedésekig, és újabban ismét közellenségként, megjárta a hadak útját a baloldali tájékoztatásban.

Legyünk tiszték: a Népszabadság a bénaságaival és bravúrjaival éppen úgy a magyar sajtópiac szereplője, mint a Magyar Hírlap, a Heti Válasz vagy a Kukutyini Híradó. A különbség csak az, hogy mások nem kerítenek utólagos üdvtörténetet egy-egy közéleti saszézás köré. Igen. Ez rendben is van, nem hullik ki a reggeli kávé a kezünkbe semmilyen elfogultságtól, de kéretik felocsúdni. Ne gyomrozzon másokat a Népszabadság, ha baj van a saját emésztésével.

Szentesi Zöldi László - magyarhirlap.hu

Ajánló